

картини невідомого художника. Парк Рушем, над яким з 1730 р. працював У. Кент, став зразком ландшафтного саду Англії XVIII ст. [4, с.30-32].

Отже, садово-паркове мистецтво – це своєрідна квінтесенція ідейно-художніх концепцій, прийомів та стилів, що впродовж кожної історичної епохи розвивалося в нерозривному зв'язку із загальною культурою та науковими досягненнями людства. Серед усього різноманіття стилістичного багатства можна виділити два основні напрямки: формальний та ландшафтний типи, які своїми ідеями та концепціями продукують різні бачення Людини й Природи.

Список використаних джерел:

1. Білоус В. І. Садово-паркове мистецтво: Коротка історія розвитку та методи створення художніх садів. Київ.: Науковий світ, 2001. 299 с.
2. Гамалія К. М. Сад – природа, сповнена змісту //Софія. 2005. № 2. С.4-7.
3. Гамалія К. М. Синтетичний характер садово-паркового мистецтва // Вісник Львівської національної академії мистецтв. 2013. Вип. 24. С.368-380.
4. Дударець В. М. Садово-паркове мистецтво Європи та його особливості // Вісник Харківської державної академії дизайну і мистецтв. Мистецтвознавство. Архітектура. 2010. № 1. С. 29-33.
5. Карпантьє Ж., Лебрєн Ф. История Франции /Под ред. Ж. Карпантьє, Ф. Лебрєна, Э. Карпантьє и др.; предисл. Ж. Ле Гоффа; пер. с фр. М. Некрасова. СПб.: Евразия, 2008. 605 с.
6. Люблинская А. Д. Французский абсолютизм в первой трети XVII века. М.-Л.: Наука, 1965.370 с.
7. Паршин А. Регулярный сад. М.: РОСМЭН-ПРЕСС, 2005. 96 с.

Ірина Ковтун

Науковий керівник: к.п.н., доц. Гервас О.Г.

ОСНОВНІ СКЛАДНИКИ ЕРГОДИЗАЙНЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ЇХ ІНТЕГРАЦІЯ

Ергодизайнерське проектування спрямоване на забезпечення комфортних умов життя та праці, гармонійної цілісності форм навколишнього предметного середовища, високих споживчих якостей виробів. Очевидно, що в сучасному суспільстві такі цілі можуть бути досягнуті, а завдання вирішені виключно на міждисциплінарній базі, тобто завдяки спіранню на досягнення певної кількості інших наук і галузей.

Ергодизайн навчився використовувати інформаційну базу значної кількості різних за змістом наук. Використовуючи системний підхід, він користується також відповідними дослідницькими методиками разом із їх

інструментальним оснащенням з будь-якої гілки «міждисциплінарного дерева». Від злиття та узагальнення складових змістів народжується нова інтегральна стратегія - ергодизайн, що бере на себе сміливість відповідати за рішення стикових завдань, які поставлені в рамках сучасних форм проектної культури. Для розуміння синтетичної суті ергодизайну детальніше ознайомимось з основними поняттями, методологією та його основними складовими[2].

Дизайнові складники ергодизайну.

Дизайн - один з найбільш ефективних інструментів удосконалення предметного середовища, якості продукції та життя, в цілому. Рівень його розвитку є показником економічного та культурного розвитку країни. Незважаючи на стрімку еволюцію, в своїй професійній основі він спирається на стабільні (класичні) положення та категорії. Розглянемо найважливіші категорії дизайну, передусім - зміст і форму[1].

У найзагальнішому тлумаченні зміст є сукупністю елементів і процесів, що утворюють сутність, сенс даного предмета або явища, їх значення і призначення. Форма обумовлює організацію змісту і є способом побудови та взаємодії елементів і процесів (між собою, а також із середовищем, де існують предмет або явище). Виходячи з цього, предметом дизайну є змісто- і формоутворення різного роду продуктів (промислових, середовищних, графічних, мультимедійних), в результаті чого вони набувають нових споживчих властивостей.

Відповідно, об'єктами дизайну стають безпосередньо продукти проектування (промислові вироби, одяг, елементи предметного середовища, знаки візуальної комунікації, продукція поліграфії, мас-медіа і таке інше)[1] Дизайнерська творчість охоплює різні види проектних завдань і ситуацій, але предмет, об'єкт та послідовність етапів проектування від цього принципово не змінюються. Розуміння будови речей та явищ з точки зору проективного руху репрезентує дизайн-процес на системно-діючій основі, що дозволяє органічно вписати його в загальну структуру ергодизайну.

Ергономічні складники ергодизайну.

Ергономіка є науково-практичною дисципліною, що вивчає діяльність людини, знаряддя і засоби її діяльності, навколишнє середовище в процесі їхньої взаємодії з метою забезпечення ефективності, безпеки та комфортності життєдіяльності людини.

За міжнародним визначенням «ергономіка (людський чинник) - це наукова дисципліна та сфера практичної діяльності...». Проте, на практиці (неформально) їх часто умовно розрізняють, як проектну (ергономіка) та експлуатаційну (людський чинник) частини однієї дисципліни, хоча такий розподіл не є загально визнаним[2].

На думку західних спеціалістів завдяки використанню ергономіки можна досягти 30-40 % економічного приросту. Зарубіжні джерела

стверджують, що в цілому, компетентне забезпечення ергономічних вимог збільшує продуктивність на 100 %.

Функціональний комфорт.

Функціональний комфорт можна розглядати у якості узагальненого критерію оптимізації системи «людина-техніка середовище». Функціональний комфорт є мірилом ергономічної досконалості як окремих дизайнерських вирішень, так і дизайн-проектів у цілому. Саме тому, жодне дизайнерське вирішення, яке має навіть найвищі естетичні властивості, але не відповідає ергономічним вимогам, не може мати права на реалізацію у промисловому виробництві, якщо, звичайно, це вирішення не стосується об'єкта декоративно-прикладного характеру. Аналогічна вимога також поширюється на дизайн середовища[2].

Інтеграція дизайн-ергономічних складників.

Наведені вище міркування дають підстави для висновку: дизайн і ергономіка мають справу з одним і тим самим об'єктом. Цим об'єктом є життєдіяльність людини в навколишньому середовищі.

Втім, акценти для ергономіки та дизайну, зрозуміло, є різними. Якщо предметом ергономіки є проектування діяльності в середовищі, то предметом дизайн-проектування є структурна організація та формоутворення самого середовища та його елементів, в якому здійснюється людська діяльність. Ергономіст значною мірою має справу з часом, дизайнер - з простором і предметною формою. Обидва співпрацюють з предметами та діями. Ергономіст більше зосереджується на візуально-часовій, а дизайнер - на візуально-просторовій організації діяльності. Слід також зазначити, що центром уваги обох фахівців є діяльність, і саме її вони повинні проектувати, організувати та оптимізувати, користуючись власними методами[2].

Проектування зовнішніх засобів діяльності (середовища життєдіяльності) та її внутрішніх засобів (знань, умінь, навиків, мотивів, цілей і т. ін.) здійснюється завдяки спільним зусиллям дизайнерів і ергономістів, що й обумовлює формування ергодизайнерської методології.

Список використаних джерел:

1. Барташевич А.А., Мельников А.Т. Основы художественного конструирования.// А.А. Барташевич – Минск; Высш. шк., 2000. – 238 с.
2. Гервас О.Г. Ергономіка. Основи ергодизайну. Навчально-методичний посібник / Гервас Ольга Геннадіївна. – Умань: ФОП Жовтий О.О., 2016. – 210 с.